

ת"פ 63537/10/15 - מדינת ישראל נגד אחמד אבו צביח, ויסאם מופתאח

בית משפט השלום בעכו

ת"פ 63537-10-15 מדינת ישראל נ' אבו צביח ואח'
תיק חיצוני: 465387/2015

בפני מאשימה נגד נאשם
כבוד השופטת שושנה פיינסוד-כהן
מדינת ישראל ע"י שלוחת התביעות - עכו
1. אחמד אבו צביח (נדון)
2. ויסאם מופתאח ע"י ב"כ עוה"ד פאדי שרקאווי

החלטה נימוקי גזר הדין - נאשם 2

1. הנאשם, יליד 1997, הודה בכתב אישום בעבירת תקיפה וחבלה ממשית על ידי שניים או יותר, עבירה על פי סעיף 382(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

2. על פי העובדות המפורטות בכתב האישום בהן הודה הנאשם ביום 25.10.13 סמוך לשעה 22:30, התקשר הנאשם למתלונן שאל אותו היכן הוא נמצא ואמר לו כי הוא רוצה לשוחח עמו. המתלונן הסביר לו היכן הוא נמצא. בהמשך הגיעו לאותו מקום שני הנאשמים. לאחר שהנאשם הזדהה בפני המתלונן, הנאשם האחר הכה בו מכת אגרופ לעין שמאל כשהוא אוחז בידו חפץ מברזל של המתלונן. הנאשם שבפני הכה בו מכה נוספת בראשו וסטר לו בפניו. בהמשך כאשר המתלונן החל להימלט, הנאשם האחר רדף אחריו והניח רגלו בסמוך לו על מנת להפילו. המתלונן נפל ונחבל במצחו מברזל שהיה מונח במקום. אז המשיך ובעט בראשו מספר פעמים.

3. ביום 12.4.16 הציגו הצדדים בפני בית המשפט הסכמה על פיה שני הנאשמים הודו במיוחס להם ובטרם טיעונים לעונש ישלחו לעריכת תסקיר בעניינם. לבקשת הסנגור התסקירים יתייחס גם לשאלת ההרשעה. ב"כ המאשימה ציינה כי תחילה יש להרשיע והסנגור ביקש כי שאלת ההרשעה תבחן רק לאחר תסקיר. יצוין כי בסיכומו של דבר, לאחר טיעוני הצדדים, בחרתי להרשיע את הנאשם שבפני, הנאשם 2, באותו מועד והנאשם האחר, נאשם 1, טרם הורשע באותו שלב. עניינו של נאשם 1 הסתיים בלא הרשעה.

4. נערכו שלושה תסקירים בעניינו של הנאשם.

עמוד 1

התסקיר הראשון הוגש ביום 26.9.16. בתסקיר זה מצוין כי הנאשם כבן 19 אותה עת, עובד מזה מספר שנים בנגריית אביו. לחובתו הרשעה קודמת אחת משנת 2014 מבית המשפט לנוער בגין גניבה (ראה גם ת/3 גיליון הרישום הפלילי). שירות המבחן מצוין כי הנאשם מסביר את הרקע לפגיעה בכך שהמתלונן פגע בכבוד בת דודתו והוא ביקש להזהירו. הוא לא נוטל אחריות על מלוא הפגיעה במתלונן. שירות המבחן מצוין כי הנאשם טוען להעדר נזקקות טיפולית ומתקשה להפגין אמפתיה כלפי הנפגע. שירות המבחן מתרשם כי הנאשם אינו נוטל אחריות בוגרת על מעשיו ומונע על ידי ההשלכות המשפטיות. לפיכך שירות המבחן נמנע מהמלצה טיפולית וממליץ להטיל ענישה בדרך של עבודות שירות לצד מאסר מותנה וקנס.

5. התסקיר השני הוגש על פי החלטתי לאחר שהנאשם הביע בפני נכונותו להשתלב בהליך טיפולי. התסקיר אשר הוגש ביום 21.11.17 חוזר פחות או יותר על אותם ממצאים והמלצות. הנאשם אמר בפני "אני צריך את הטיפול הזה. אני עצבני עשיתי טעות. הייתה טעות שהרמתי את היד שלי על בן אדם. בעזרת קצין המבחן אוכל להשתנות ולהשתפר." "לבסוף הוגש תסקיר שלילי מיום 28.9.17, גם שם חזר שירותה מבחן על המלצותיו תוך שהוא מצוין כי עדין הנאשם מתקשה בנטילת אחריות מלאה. בשני התסקירים האחרונים מציע שירות המבחן כי במקום הטלת קנס יושת על הנאשם פיצוי למתלונן.

6. הסנגור טען כי לא ניתן לסיים את ההליך כאשר קיימים פערי ענישה גלדוים בין הנאשמים. דעתי אינה כדעתו. במקרה זה יש לשים לב לפעים הגדולים בנסיבותיהם של כל אחד מן הנאשמים, לא רק בחלקם השונה באירוע, אלא בהליך שעברו לאחר מכן ובאופי האחריות על מעשיהם. עניין זה ניתן ללמוד באופן ברור מתיקון 113 לחוק העונשין. בשלב קביעת מתחם הענישה, נקבע מתחם ענישה בהתאם לא רק לעבירה המיוחסת לנאשם אלא גם לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה. אז יש לבחון את חלקו של כל נאשם על פי עובדות כתב האישום. יתרה מכך יש גם לבחון את הנסיבות הסובבות את כתב האישום על פי תתי הסיעפים אשר בסעיף 40ט. רק לאחר מכן נקבע מתחם ענישה. כך שיכול אף לשני אנשמים באותו כתב אישום אשר מיוחסת להם אותה עבירה על פי ספר החוקים, יקבעו מתחמי ענישה שונים. ובשלב הנוסף, קביעת מימקומו של הנאשם בתוך המתחם, וודאי שי להבחין בין אדם לאדם, גם אם היו שותפים לאותו מעשה. האבחנה יכולה להיות גדולה גם אם עונש צריך הליקבע בתוך אותו מתחם ענישה. לעברם ולהליכים שעשו ועשויים מאז האירועים ישנה משמעות רבה, ראה לענין זה הוראות סעיף 40יא לחוק העונשין.

7. העבירה אותה ביצע הנאשם פוגעת בערך המוגן של זכות האדם שללמות גופו, לחיות בבטחון ללא מורא ופחד.

8. מעובדות כתב האישום עולה כי למעשה קדם תכנון. הנאשמה תקשר לנפגע העבירה ובירר היכן הוא וקבע עמו פגישה, אליה הגיע יחד עם הנאשם השני. הנאשם מחד הינו הדמות המרכזית אשר תכננה את המעשה והיה לה האינטרס בביצועו. מאידך, עיקר האלימות מיוחסת לנאשם האחר, אם כי הנאשם שבפני ניצל מצב בו המתלונן היה פגוע והכה אותו. הנזק שנגרם מביצוע העבירה הינו פגיעה בתחושת הבטחון האישי ופגיעה גופנית. הוצגו בפני תמונות חבלות הנאשם ודו"ח סיכום מבית החולים. יחד עם

זאת הנזק אשר היה צפוי להיגרם מן העבירה הינו גדול אף יותר, ומזל הוא כי העבירה הסתיימה ללא חבלות משמעותיות יותר. לקולא ובמידה מוגבלת ביותר ניתן לציין כי לטענת הנאשם למעשה קדמה פגיעה בכבודה של בת דודתו.

9. באשר למתחם הענישה, טוענת המאשימה למתחם הנע בין 12 ל-24 חודשי מאסר בפועל. המאשימה מדגיה את החומרה הקבה שיש ליחס לנסיגות לפתור מחלוקות בדרך של אלימות גופנית ובשימוש באמצעים ותוך חבירה לאחר. הסנגור טוען למתחם ענישה המתחיל בהתחייבות ללא הרשעה ועד למאסר על תנאי עם קנס סמלי.

10. לעניות דעתי מתחם הענישה אכן מתחיל במאסר מותנה ועולה עד כדי 12 חודשי מאסר בפועל, לצד מאסר מותנה ופיצוי או קנס. מדובר במי אשר נטל חלק באלימות משמעותית תוך תכנון ולא בפרץ רגשות רגעי, שגם בו אין להקל ראש.

11. באשר למיקומו של הנאשם בתוך המתחם, טעון הסנגור כי קשה להבין מדוע אין כל המלצה טיפולית של שירות המבחן בעניינו של הנאשם. בהתייחס לנטילת האחריות החלקית והלא בוגרת אליה מתייחס שירות המבחן טוען הסנגור כי דמובר במי אשר מתקשה להתבטא. בעניינו של הנאשם נערכו שלושה תסקירים (!), דומה בעיני כי ניתנו לו כל האפשרויות להסביר עצמו בפני שירות המבחן. בתסקיר הראשון לא הביע כל נזקקות טיפולית אף שטיפול הוצע לו. לאחר מכן התרשם שירות המבחן ממניעים חיצונים של רווח בהליך השיפוטי. למרות זאת נשלח לתסקיר נוסף שיבחן רצון זה. אולם שירות המבחן המשיך והתרשם מהעדר אמפתיה לקורבן העבירה והעדר תחושת אשמה.

12. הנאשם עובד בנגריה, אין להשית עליו לטעמי מאסר מאחורי סורג ובריח. בעברו עבירת גניבה אחת. אין הרשעות בעבירות אלימות. הנאשם טוען כי הוא מצוי היום בקשר עם המתלונן ועובדים זה לצד זה.

13. בנסיבות האמרוות מוצאת אני כי עניינו של הנאשם מצוי בחלק הנמוך של מתחם הנעישה אך לא בתחתיתו, מקום השמור בין היתר למי שנוטל אחריות מאלה לנזק שנגרם ולאשמו המלא.

14. לפיכך, כמפורט בהחלטה מיום 29.1.18 גזרתי על הנאשם את העונשים הבאים:

א. מאסר לתקופה של חודשיים אשר ירוצה בדרך של עבודות שירות בהתאם לחו"ד הממונה על עבודות השירות.

הנאשם יתייצב לריצוי עבודות השירות ביום 08.3.18 שעה 08:00 בפני הממונה על עבודות השירות בטבריה.

הוסבר לנאשם תנאי עבודות השירות ומשמעות הפרתם.

ב. מאסר על תנאי לתקופה של 3 חודשים, למשך 3 שנים מהיום, והתנאי הוא כי הנאשם לא יעבור בתקופה זו עבירת אלימות למעט איומים ויורשע עליה בדין.

ג. חתימה על התחייבות כספית בסך 3,000 ש"ח, להמנע מלעבור על עבירת אלימות למעט איומים בתוך שנתיים מהיום. אם לא יחתום היום על ההתחייבות, יש לאסור אותו למשך 6 ימים.

ד. פיצוי למתלונן, נפגע העבירה, עד תביעה מס' 2 בסך של 1,500. הפיצוי ישולם ב - 3 תשלומים חודשיים שווים ע"ס 500 ש"ח כל אחד, החל מיום 15.2.18 ובכל 15 חודש עוקב. הפיצוי ישולם באמצעות הפקדתו בקופת ביהמ"ש.

אי עמידה באחד מתשלומי הפיצוי, תעמיד את יתרת הפיצוי לפרעון מידי.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.

5129371

המזכירות תמציא העתק ההחלטה לצדדים .

54678313

ניתנה היום, י"ד שבט תשע"ח, 30 ינואר 2018, בהעדר הצדדים.